

HỒI 54

Bắt Tay Giảng Hòa

Hoàng hôn, trời lại bắt đầu đổ tuyết, đám sáu người bọn Khấu Trọng đã đi hơn bốn chục dặm đường, lại sợ Tổ Tổ không chịu đựng nổi hàn phong, nên đã ghé vào một trang viên bị bỏ hoang vì chiến loạn trên đường. Chúng nhân dọn dẹp một căn phòng trống, đốt một đống lửa rồi ngồi xung quanh sưởi ấm.

Lưu Hắc Thát lấy lương khô và nước đưa cho Tổ Tổ đang ngồi co ro giữa hai gã Khấu, Từ. Ánh mắt của y nhìn nàng đầy vẻ ngây ngất say mê, nhưng Tổ Tổ lại như không hề có cảm giác gì vậy.

Khấu Trọng nhớ lại tiếng vó ngựa tối hôm trước, liền hỏi: “Đêm hôm trước có phải Lưu huynh luôn theo sát chúng tôi hay không?”.

Lưu Hắc Thát gật đầu: “Cũng có thể nói như vậy, bọn người của Lý Mật hành sự luôn bất chấp thủ đoạn, không kẻ nào chịu tuân theo quy củ giang hồ, vì vậy chúng tôi sớm đã dự liệu bọn chúng quyết không chịu buông tha cho ba vị...”.

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn đống lửa bập bùng, cất tiếng hỏi: “Mã đội đuổi theo đó rốt cuộc là ai vậy? Xem ra không phải là quân Ngõa Cương!”

Thôi Đông đáp: “Chúng tôi cũng không rõ, cước trình của hai vị thật nhanh. Phải công Tổ Tổ cô nương trên lưng mà vẫn đi được một đoạn đường dài như vậy”.

Khấu Trọng cười cười đáp: “Vì cái mạng nhỏ này, tự nhiên phải ra sức chạy nhanh một chút”.

Gia Cát Đức Uy nói: “Sáng mai chúng ta có thể đến được Dương Vũ, ba vị sắp tới sẽ đi đâu?”.

Tổ Tổ nhẹ giọng đáp: “Chúng tôi muốn về Dương Châu trước, sau đó mới quyết định tiếp”.

Lưu Hắc Thát khẽ chau mày: “Dương Quảng và Vũ Văn Hóa Cập đều ở tại Giang Đô, nếu ba vị để bại lộ hành tung, e rằng đại họa sẽ lập tức giáng xuống”.

Từ Tử Lãng thân nhiên nói: “Chúng tôi sẽ hết sức cẩn thận”.

Lưu Hắc Thát thấy vẻ kiên định trên mặt gã, đành ngậm miệng không nói thêm gì nữa. Khấu Trọng thấy vẻ ngượng ngập của Lưu Hắc Thát liền chuyển chủ đề: “Quý quân chiếm cứ Lạc Thọ, khống chế một vùng phía Bắc, không biết gần đây có tình thế gì mới phát triển hay không?”.

Gia Cát Đức Uy nói: “Gần đây có ba chuyện chấn động, chính là Thổ Dục Hôn phục hưng, Lý phiệt ở Thái Nguyên tạo phản, và Lý Mật ra lệnh cho Tổ Quân Ngạn công cáo thiên hạ thập đại tội danh của Dương Quảng”.

Khấu Trọng vui mừng nói: “Lý Uyên cuối cùng cũng chịu tạo phản rồi!”

Thôi Đông khinh thường nói: “Lý Uyên là cái thá gì? Mật dày vô sỉ đến nỗi cúi đầu xưng thần với Thủy Tắt Khả Hãn của Đột Quyết, đáp ứng sẽ đem tất cả gái đẹp và ngọc ngà đoạt được tặng cho người Đột Quyết, thật khiến người ta phải khinh bỉ chê cười”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lãng hoang mang nhìn nhau, không biết nói gì.

Gia Cát Đức Uy lại nói: “Theo tin tức chúng tôi nhận được, Lý Uyên đã tự lập làm đại tướng quân, phong cho Bùi Cự làm trưởng sử, Lưu Văn Tịnh làm Tư Mã, con trai lớn Kiến Thành, con trai thứ Thế Dân làm chính phó thống soái của tam quân, chuẩn bị tiến vào Quan Trung”.

Lưu Hắc Thát mỉm cười nói: “Lý phiệt đúng là chỉ biết nghĩ đến mặt tốt, nhưng như vậy không ngờ lại đúng ý của Lưu Vũ Châu. Thái Nguyên để trống, Lưu Vũ Châu không thừa cơ công hạ Thái Nguyên mới lạ đó, thêm vào đường vào Quan Trung lại có hai viên mãnh tướng của Tùy quân là Tống Lão Sinh và Khuất Đột Thông suất lĩnh đại quân kiên thủ. Tình hình của Lý phiệt sau này, e rằng không ai dám lạc quan cả”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lãng đều cảm thấy chán nản, thì ra tình hình thực tế lại khiến người ta nản lòng đến vậy.

Tổ Tổ không hiểu nói: “Lẽ nào Lý phiệt không biết xưng thần với người Đột Quyết là dẫn sói vào nhà hay sao?”.

Lưu Hắc Thát mỉm cười đáp: “Bản thân bọn chúng đã là sói, dẫn sói vào nhà cũng đâu thành vấn đề. Phu nhân của Lý Uyên chính là Hồ nữ của tộc Tiên Ty, tuy không giống như Vũ Văn phiệt bản thân đã là người Hồ, nhưng cũng chẳng hơn được bao nhiêu. Thêm nữa

người của Lý phiệt bị tiếm nhiễm các phong tục tập quán của người Hồ rất sâu nặng, thực tế không hề khác người Hồ là mấy”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhớ lại lần đó Lý Tú Ninh cũng mặc hồ phục ra tiếp khách, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải. Một lúc lâu sau Khấu Trọng mới hỏi chuyện Thổ Dục Hồn phục hưng.

Lưu Hắc Thát nói: “Thổ Dục Hồn là tử địch của Thiết Lặc, Thổ Dục Hồn Vương là Phục Doãn dã tâm rất lớn, đã nhiều lần phái xuất cao thủ đến Trung nguyên thăm dò tin tức. Dương Quảng từng phái hai đại tướng Vương Dương Hùng, Vũ Văn Thuật truy sát Phục Doãn, giết chết hơn nghìn người, bắt bó vô số. Phục Doãn nhờ võ công cao cường nên đã soái lĩnh tàn binh đột phá trùng vây, đào tẩu đến Đảng Hạng. Hai năm nay y đã thừa lúc Trung nguyên đại loạn, trùng trấn lại quân đội, thu phục những vùng đất bị mất, chinh lý triều chính mưu đồ quật khởi, trở thành đại họa lớn nhất bên ngoài Trung thổ sau người Đột Quyết và Thiết Lặc”.

Gia Cát Đức Uy tiếp lời: “Điều khiến người ta lo lắng nhất chính là Phục Khiên con trai của Phục Doãn, người này là kỳ tài tuyệt thế, không những võ công đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hoá, còn mưu lược hơn người, dã tâm còn hơn cả phụ thân hắn nữa”.

Thôi Đông cười khẩy nói: “Nghe nói người này từ khi mới ra đời đã có râu quai nón rồi. Hừ, chuyện hoang đường như vậy, chỉ có bọn Hồ cầu mới có thể nghĩ ra được thôi!”.

Tố Tố bật cười “hích hích”, lẩm bẩm nói: “Trẻ sơ sinh mọc râu quai nón, đáng vẻ chắc buồn cười chết mất!”.

Lưu Hắc Thát thấy thần tình nàng nhu mì khả ái, ngũ khí lại ngây thơ chân thật, không dấu nổi vẻ si mê ngây dại trong ánh mắt.

Gia Cát Đức Uy càng nói càng có hứng: “Các vị có muốn nghe thập đại tội trạng Lý Mật đã gán cho Dương Quảng không?”.

Khấu Trọng hân hoan nói: “Xin tiên sinh hãy nói đi!”.

Gia Cát Đức Uy nói một mạch như đếm đồ gia bảo trong nhà: “Chính là sát phụ, loạn luân, mê đắm tử sắc, xây dựng cung điện lầu các xa xỉ lãng phí, thuế khóa hà khắc áp bức bách tính, tuần du thiên hạ kiến tạo trường thành, chinh phạt Cao Lặc hiếu chiến hiếu sát, không nghe lời can gián giết hại bậc trung lương, hối lộ thành phong trào, người quân tử thì không được trọng dụng kẻ tiểu nhân lại đặc thế, cuối cùng là bất tín bất nghĩa. Hà!”.

Từ Tử Lăng lắc đầu than: “Thật đúng là đếm hoài cũng không hết tội trạng của tên hôn quân này! Nếu luận về gây họa cho nước nhà, tên tiểu tử Dương Quảng này cũng có thể coi là không tiền khoáng hậu!”.

Khấu Trọng nói: “Người trong nhà đánh nhau thì sớm muộn gì cũng có thể đạt được đại cục thống nhất, nhưng điều đáng sợ nhất chính là dẫn dụ bọn ngoại tộc vào xâm lăng, khiến cho quốc thổ bị chia năm xẻ bảy, sinh linh đồ thán. Nếu điều này xảy ra, Dương Quảng chính là tên tội nhân lớn nhất đó”.

Lưu Hắc Thát vỗ đùi nói: “Nói hay lắm! Dương kim thiên hạ, ngoài Kiến Đức công ra, có ai mà không cấu kết với ngoại tộc chứ? Hai vị có chí tể thế khinh bang, nếu không gia nhập với chúng tôi, lẽ nào lại còn có lựa chọn khác được sao?”.

Khấu Trọng cười khở nói: “Lưu huynh dường như rất xem trọng hai huynh đệ chúng tôi!”.

Gia Cát Đức Uy mỉm cười nói: “Trước giờ giang hồ chưa từng náo nhiệt như hiện nay, có lẽ thiên vận đã chuyển dời, thời đại của các anh hùng thiếu niên đã bắt đầu. Ngoại trừ Hắc Thát ra, gần đây những nhân vật nổi bật nhất còn có Dương Hư Ngạn, Bạt Phong Hàn, hai vị huynh đệ và một người tự xưng là Đa Tình Công Tử Hầu Hi Bạch, nhưng nếu luận về gây náo động thì phải luận đến hai vị đầu tiên”.

Tố Tố hân hoan nói: “Thì ra hai gã đệ đệ này của ta đã trở thành danh nhân rồi!” Khấu Trọng cười khở nói: “Bản lĩnh lợi hại nhất của bọn đệ chính là chạy trốn, thật không ngờ lại vì vậy mà được thành danh với đời!”.

Lưu Hắc Thát bật cười khanh khách nói: “Khấu huynh quá tự khiêm rồi, không có chân tài thực học thì lấy đâu ra tư cách chạy trốn chứ? Hai vị huynh đệ không những có thể đoạt được cuốn sổ của Đông Minh Phái trong tay Vũ Văn Thành Đô, lại đánh cho tên kiêu căng Vũ Văn Vô Địch hoảng loạn ôm đầu bỏ chạy, lẽ nào lại là hạng hư danh chứ?”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Vừa rồi những người Gia Cát tiền sinh dẫn ra đều là nam nhân, không biết nữ nhân thì thế nào?”.

Lưu Hắc Thát đang định lên tiếng thì Khấu Trọng biến sắc nói: “Có người!”.

Mọi người vừa dập tắt lửa thì Thông Đông vừa chạy ra ngoài quan sát động tĩnh cũng trở về, trầm giọng nói: “Muộn rồi! Địch nhân đã vây kín nơi này mất rồi!”.

Gia Cát Đức Uy nói: “Có bao nhiêu người? Là những kẻ nào?”.

Thôi Đông hạ giọng nói: “Có lẽ có chừng mười người, trời quá tối nên không thể nhìn rõ”.

Lúc này một thanh âm thâm trầm, bất nam bất nữ vang lên phía bên ngoài: “Bản nhân Tháp Bạt Ngọc, phụng mệnh gia sư Tất Huyền, đặc biệt tới thỉnh an Khấu công tử và Từ công tử”.

Chúng nhân cùng lúc biến sắc, không ngờ kẻ đến lại là cao thủ Đột Quyết, lại còn do đồ đệ của Tất Huyền dẫn đầu nữa.

Lưu Hắc Thất thấp giọng nói: “Dường như hấn không biết chúng ta đều ở đây cả, đã có ai nghe về tên này chưa?”.

Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông đều hoang mang lắc đầu.

Khấu Trọng cố kéo dài thời gian để Từ Tử Lăng buộc chặt Tố Tố lên lưng, lớn tiếng ứng đáp: “Hai huynh đệ chúng ta vẫn sinh long hoạt hổ, khỏe mạnh vô cùng. Tháp huynh! Không! Phải nói là Tháp Bạt huynh mới đúng, đa tạ huynh đã quan tâm! Đã muộn như vậy rồi huynh còn cho người bao vây chúng ta, nếu không phải sợ chúng ta đào tẩu thì còn nguyên nhân gì khác vậy?”.

Thôi Đông thấy Khấu Trọng không có vũ khí, bèn đưa một nhành một cây giản trong tay cho gã.

Lưu Hắc Thất vốn dùng đòn quải, nhưng trong áo ngoài cũng dắt một thanh đoản kiếm sắc bèn dài chừng hơn thước, thấy Thôi Đông làm vậy cũng lấy ra đưa cho Từ Tử Lăng.

Bạt Tháp Ngọc cười ha hả nói: “Quý quốc có một câu nói gọi là vô sự không lên tam bảo điện, tiểu đệ lần này vượt ngàn dặm đến đây chính là phụng mệnh gia sư mượn bí điển đạo gia Trường Sinh Quyết của hai vị huynh đài. Đường xa gian khổ, mong hai vị đừng để tiểu đệ phải thất vọng!”.

Y ngưng lại giây lát để lấy hơi rồi nói tiếp: “Còn chưa biết ba vị nhân huynh này là hảo hán phương nào, không biết có thể cho tiểu đệ mở rộng kiến thức một phen được không?”.

Chúng nhân đều thâm kinh hãi, chỉ dựa vào tai mắt linh mẫn này của y, đã có thể biết đối phương nhất định là cao thủ nhất đẳng.

Lưu Hắc Thất đáp lời: “Chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, nói ra e chỉ làm bẩn tai Tháp Bạt huynh mà thôi”.

Tháp Bạt Ngọc cười lên ba tiếng. Tiếng đầu tiên vẫn còn ở ngoài xa, tiếng thứ hai đã đến ngay ngoài cửa, đến khi tiếng thứ ba vang lên thì Tháp Bạt Ngọc đã nhấc chân chậm rãi bước vào trong nhà, tự nhiên thoải mái mà ung dung tự tại như đến thăm bằng hữu vậy, trên tay còn xách một chiếc đèn lồng nữa.

Người này niên kỷ ước chừng hai lăm, hai sáu, đầu búi tóc anh hùng, thân vận võ phục, bên ngoài đeo một tấm bồi tâm, tướng mạo tuấn tú bất phàm, trên vai đeo một đôi phi qua, thoạt nhìn trông giống như một gã công tử yếu nhược, gió thổi cũng ngã nghiêng.

Ánh mắt của bọn Khấu Trọng đều tập trung cả vào đôi phi qua trên vai y, loại kỳ môn binh khí này trên giang hồ rất ít người sử dụng, hai cây qua này hình dạng giống như ung trảo, ở giữa có một sợi dây nhỏ dài hơn trượng, vừa nhìn đã biết là cực khó sử dụng. Khi bị ánh mắt của Tháp Bạt Ngọc quét qua, bọn Khấu Trọng không ai là không dâng lên một cảm giác kỳ dị, dường như ánh mắt của đối phương có một dị lực vô hình hữu chất nào đó vậy.

Lưu Hắc Thát tiến lên một bước, cười ha hả nói: "Để tại hạ thân thiết với Tháp Bạt huynh trước đã!".

Nói đoạn cho tay ra sau, thiết quả bay vọt lên, hàn quang lập tức bắn ra bốn phía tỏa ra khí lạnh kinh người, đâm thẳng vào ngực Tháp Bạt Ngọc, khí thế lăng lệ uy mãnh phi thường.

Bọn Khấu Trọng không ngờ Lưu Hắc Thát vừa thấy đối phương đã lập tức xuất thủ, trong lòng cảm thấy thống khoái vô cùng. Tổ Tô kinh hãi kêu lên một tiếng, nhắm nghiền đôi mắt xinh đẹp lại. Tháp Bạt Ngọc bật cười khanh khách, lách người né tránh nhanh như thiểm điện, đồng thời tả chưởng cũng lập tức chém ra.

"Cạch!".

Cạnh bàn tay của Tháp Bạt Ngọc chém trúng đầu quả, một chiều kinh thiên động địa của Lưu Hắc Thát lập tức bị triệt tiêu hoàn toàn, uy thế giảm sút, dường như còn chịu không ít thiệt thòi nữa, y vội biến chiêu đổi thức, lướt người lùi về phía sau nhanh như ánh chớp. Gương mặt tuấn tú của Tháp Bạt Ngọc như phủ một lớp sương mỏng, chỉ nghe y cười lạnh nói: "Chúng ta còn chưa thân thiết với nhau mà!".

Trong lúc nói chuyện, người y đã bất đồ lướt tới góc chết bên tay tả Lưu Hắc Thát như một cơn gió, cũng không biết y đã dùng thủ pháp gì, một đầu ung trảo của phi qua đã bay vút ra, phát ra tiếng rít gió vèo vèo, đảo một vòng nhanh như điện chớp, chụp vào hạ âm của Lưu Hắc Thát, thủ đoạn âm độc phi thường.

Hai lần giao thủ này song phương đều nhanh tựa sao băng chớp tắt trên bầu trời, khiến người ngoài nhìn mà cảm thấy mắt hoa đầu váng. Lưu Hắc Thát cũng không phải hạng tầm thường, lâm nguy bất loạn, biết đối phương không để cho mình có cơ hội điều tức, vội tung mình lùi ra phía cửa, rồi mới vung quả kích trúng ngọn phi qua đang đuổi theo như bóng với hình.

“Đang!”

Lưu Hắc Thát hự lên một tiếng, lão đảo thoái lui nửa bước, đập mạnh vào bức tường vữa bên cạnh cửa. Tháp Bạt Ngọc hừ lạnh một tiếng, hữu thủ dịch tới đoạn giữa của sợi dây điều khiển phi qua, khẽ rung lên một cái, hai đầu ung chảo lập tức hóa thành muôn ngàn quang ảnh trùm lên Lưu Hắc Thát, đồng thời tay trái cũng ném bay ngọn đèn lồng lên xà nhà, một phen cũng không sai sót.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều ngây người.

Quả pháp của Lưu Hắc Thát quả thật cao minh hơn người, vô luận là pháp độ, khí thế, hỏa hầu đều đã đạt tới cảnh giới nhất lưu, hiếm có nhất là khí độ hào hùng dũng mãnh, khí phách bất kể sinh tử, khiến quả pháp của y vừa xuất ra đã có khí thế hoành tảo thiên quân. Chẳng ngờ tên đồ đệ của Tất Huyền này lại có thể dĩ công phá công, chỉ một chiêu đã có thể bức y xuống thế hạ phong, quả thực là kinh hãi vô cùng. Từ đây có thể thấy, thanh danh của Tất Huyền được liệt danh vào tam đại cao thủ đương thế quả thật không phải hư truyền.

Lưu Hắc Thát hét lên một tiếng, đòn quả hóa thành một đạo hào quang, hộ vệ những chỗ yếu hại trên mình, lưng vẫn ép sát vào tường, người nương theo bóng quả, định tiếp tục triển khai công thế. Chợt thấy bóng quả biến mất, thì ra thiết quả của y đã bị ung chảo của Tháp Bạt Ngọc chộp trúng, một đầu ung chảo khác thì đang chộp về phía Lưu Hắc Thát.

Chúng nhân đều không ngờ ung chảo của đối phương hoạt bát như vật sống, nguy dị khôn cùng. Tổ Tổ kêu lên một tiếng kinh hãi, Thôi Đông và Gia Cát Đức Uy một giãn một phiến, lao tới tấn công Tháp Bạt Ngọc như cuồng phong bạo vũ. Bọn họ thấy tình hình nguy cấp, bất chấp cả quy củ giang hồ, gia nhập trận chiến.

Tháp Bạt Ngọc cười lạnh một tiếng, tả thủ giơ cao, một đầu ung chảo còn lại lập tức hóa thành điểm điểm hàn quang, trùm lên hai người, phía dưới lại tung chân đá ra một cước vào hạ bàn Lưu Hắc Thát, khi biến chiêu hết sức ung dung tự nhiên, khiến người ta không khỏi than thầm. Lưu Hắc Thát buộc phải thi triển ra bản lĩnh cuối cùng, bên dưới tung cước

liền tục đỡ chiều của địch thủ, bên trên mượn kinh lực của Tháp Bạt Ngọc ở đầu ung trào giật mạnh, khiến Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông có cơ hội tấn công.

Tiếng động của khí kinh giao kích và đoản binh tương tiếp không ngớt vang lên, Tháp Bạt Ngọc không hề do dự buông thiết quả của Lưu Hắc Thát, triển khai uy lực của phi qua lên đến cực hạn, hóa thành muôn đạo hào quang, chiêu chiêu thức thức đều tinh diệu tuyệt luân.

Trong phòng tuy diễn ra ác đấu, nhưng địch nhân bên ngoài lại hoàn toàn vô thanh vô tức, khiến cho bọn Khấu Trọng không thể hiểu nổi. Khấu Trọng hữu thủ nắm chặt cây gươm, bước lại gần nơi bốn đại ca thủ đang quyết chiến, tinh thần tập trung toàn bộ vào qua pháp của Tháp Bạt Ngọc. Từ Tử Lăng cũng ngưng thần quan sát bốn người, trong lòng dâng lên một nỗi kinh hãi khó thể hình dung.

Nếu luận võ công, Lưu Hắc Thát khẳng định cao hơn so với hạng cao thủ như Trầm Lạc Nhạn, dù là gặp phải Đỗ Phục Uy cũng có thể liều mạng một phen. Còn Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông cũng đều là cao thủ nhất lưu, nhưng hiện giờ ba người liên thủ hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được Tháp Bạt Ngọc, có thể thấy Tất Huyền tùy tiện phái ra một tên đồ đệ đã là hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy rồi, làm sao không khiến người ta kinh hãi cho được?

Chính vào lúc này, Tháp Bạt Ngọc cất tiếng cười dài, ung trào thu hồi, chuyển về thủ thế, nhưng ba người tham chiến còn lại đều cảm thấy bên trong ẩn tàng một sát cơ khủng khiếp, không hẹn mà cùng nhảy lui lại. Chỉ dựa vào bản lĩnh có thể khiến ba người cùng lúc cảm nhận được uy hiếp của phi qua này, có thể biết được y đã đạt tới cảnh giới dĩ chiêu chuyển ý, chỉ dựa vào khí thế đã có thể chế ngự được tâm thần của đối phương.

Song mục Tháp Bạt Ngọc lấp lánh hàn quang, phi qua giao nhau điểm ra, hóa thành một đạo tinh quang, tập trung toàn lực đẩy bắn về phía Lưu Hắc Thát. Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông kêu lên thất thanh, nhưng vì khoảng cách quá xa, lại đang ở thế lùi, lên muốn cứu người cũng không thể kịp. Tháp Bạt Ngọc chiến thuật cao minh, chiêu thức lăng lệ tàn độc, thủ pháp kỳ ảo, thật khiến người ta phải tròn mắt há miệng.

Mất thấy Lưu Hắc Thát sắp bị một kích toàn lực của y đã thương, Khấu Trọng gầm lên một tiếng, tung người lao tới, húc mạnh vào bên phải của Tháp Bạt Ngọc. Tháp Bạt Ngọc lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc, bỏ qua Lưu Hắc Thát, phi qua thu lại, rồi lập tức bắn ra, chuyển đổi tượng công kích sang Khấu Trọng. Khấu Trọng vượt qua tất cả sở liệu của mọi người, lướt người qua ba thước, linh hoạt như cá trong nước, đến trước mặt Tháp Bạt Ngọc, chặn giữa y

với Lưu Hắc Thát, thiết giản đâm ra một chiều vào ngực Tháp Bạt Ngọc. Tháp Bạt Ngọc lộ vẻ ngung trọng, hóa ra muôn ngàn đạo qua ảnh, chặn đứng một chiều hết sức bình phàm đơn giản của Khấu Trọng.

“Cách!”.

Qua ảnh lập tức biến mất, Khấu Trọng hự nhẹ một tiếng, lui lại ba bước. Tháp Bạt Ngọc toàn thân chấn động, lão đảo lui ra sau nửa bước, trong mắt thoáng hiện lộ vẻ tàn độc, nhìn chằm chằm Khấu Trọng như một con mánh hổ đang nhìn một con mánh hổ khác là Khấu Trọng. Chúng nhân đều dừng cả lại, không phát ra bất kỳ thanh âm nào, toàn trường chỉ còn lại tiếng thở gấp của Tổ Tổ. Trong những người ở đây, chỉ có mình Từ Tử Lăng là hiểu Khấu Trọng đã bị Tháp Bạt Ngọc kích phát đấu chí, quên đi cả sinh tử, chìm vào cảnh giới trắng trong đáy nước, sử ra những chiêu thức vượt quá trình độ thường ngày của gã, kết hợp thân pháp học được từ loài cá với nội công kỳ dị trong Trường Sinh Quyết, một chiêu đã chế ngự được khí thế hung hãn của Tháp Bạt Ngọc.

Tháp Bạt Ngọc trầm giọng hỏi: “Đây là võ công của Trường Sinh Quyết đúng không?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Mùi vị không tồi chứ?”.

Từ Tử Lăng chen miệng vào nói: “Trường Sinh Quyết không có bên mình chúng ta, nếu như Tháp Bạt huynh muốn cướp đoạt, chúng ta thà chết cũng không chịu khuất phục đâu, lúc đó thì Tháp Bạt huynh chẳng những không có được Trường Sinh Quyết, mà nói không chừng còn bị tổn thương nữa đó, mong Tháp Bạt huynh hãy nghĩ lại cho kỹ!”.

Mấy lời này của Từ Tử Lăng lợi hại vô cùng, nói rõ quyết tâm thà làm ngọc nát cũng không làm ngói lành của hai gã, lại tỏ rõ sẽ liên thủ với Khấu Trọng để đối phó với Tháp Bạt Ngọc, khí thế quả thật kinh người. Bọn Lưu Hắc Thát lúc này đang toàn lực vận khí, chuẩn bị khi xuất thủ sẽ toàn lực phản kích.

Một tràng cười lạnh lạnh vang lên, từ cửa sổ bên tả chợt thấy một thiếu nữ đầu đội mũ ngọc châu, thân vận áo dài thùng thình, dưới váy lộ ra một đôi chân trần. Nàng chậm rãi ngồi lên khung cửa sổ, một chân gác lên, chân còn lại buông thõng, lắc lư lắc lư, dáng vẻ thoải mái vô cùng. Nữ tử này yêu kiều vô cùng, miệng hạt dưa, lưỡng quyền đỏ ửng, khiến người ta có một cảm giác nàng hết sức hoạt bát. Lông mi nàng dài mượt, đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ hoang dã, đang nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng, cơ hồ như những người khác không hề tồn tại vậy. Ánh mắt của mọi người đều tập trung cả vào cây đao kỳ dị trên tay nàng.

Đây là loại đao rất phổ biến ở Đột Quyết, rất lợi hại khi chiến đấu trên lưng ngựa, thân đao hơi cong, phía trước sắc bén, phía sau hơi nghiêng, không có hộ thủ, chuôi đao bọc vải, thân đao được mài phẳng, không có rãnh, do thân đao chỉ rộng chừng hơn thốn, nên vô cùng sắc bén. Thanh đao của nữ tử này thuộc vào hàng cực phẩm, dưới ánh đèn mờ mờ trên xà nhà, phát ra hàng quang lấp lánh. Chỉ cần thấy nàng ta xuất hiện đột ngột như vậy cũng biết võ công tuyệt đối không kém so với Tháp Bạt Ngọc.

Nữ tử xinh đẹp kia khẽ tru môi lên, đảo mắt nhìn Từ Tử Lăng, ra vẻ coi thường nói: “Thì ra ở Trung thổ chỉ toàn loại kiêu căng tự đại, chẳng trách Dương Quảng lại không biết tự lượng sức mình viễn chinh Cao Lệ, Thuần Vu Vi này rất muốn thưởng thức xem cái gì gọi là thà chết không chịu khuất phục đó!”.

Tháp Bạt Ngọc cười ha ha nói: “Su muội của ta thường ngày luôn được sư tôn sủng ái, các vị chó nên để bụng. Lần này tiểu đệ phụng mệnh đến cầu Trường Sinh Quyết, không hề có ý cưỡng đoạt. Sư tôn đã có lời nói trước, chỉ cần mượn Trường Sinh Quyết xem qua một lượt, sau đó sẽ lập tức quy hoàn, đồng thời sẽ truyền cho hai vị huynh đệ mỗi người một pho tuyệt học để báo đáp. Mong hai vị chó hiểu lầm ý tốt của gia sư!”.

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Tất Huyền quả nhiên không mất phong độ của một bậc nhất đại tôn sư.

Thuần Vu Vi nhoẻn miệng cười với Khấu Trọng: “Công phu của ngươi cũng không tồi đâu! Có điều lần này ngoại trừ sư huynh muội chúng ta ra, còn có Đa Bắc Tái Thập Bát Phiêu Ky, ai nấy đều dũng mãnh không sợ chết, nếu để động thủ, e rằng khả năng sống sót của các người không nhiều lắm đâu”.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Người ta còn quên chưa nói với ngươi, chỉ cần các ngươi còn một hơi thở, chúng ta cũng có cách khiến ngươi kéo dài được mạng sống, lúc đó không phải Trường Sinh Quyết đã vào tay rồi hay sao?”.

Thanh âm của nàng mềm mại dễ nghe, lại mang chút khẩu âm của tái ngoại, cảm giác hết sức kỳ lạ. Tháp Bạt Ngọc chau mày nói: “Su muội khách khí một chút được không? Sư phụ đã dặn, có thể không động thủ là tốt nhất”.

Hai sư huynh muội này một cứng một mềm, đặc biệt là Tháp Bạt Ngọc đã hiển lộ thân thủ lực áp quần hùng, đích thực đã tạo nên một áp lực rất lớn lên bọn Khấu Trọng. Huống hồ, bên ngoài còn có mười tám cao thủ do đích thân Tất Huyền huấn luyện, ai mạnh ai yếu, thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết được. Chúng nhân lúc này đã đứng thành một

vòng tròn nhỏ, bảo vệ cho Tố Tố trên lưng Từ Tử Lăng, đồng thời cũng tạo nên một thế đối đầu rõ rệt.

Lưu Hắc Thát bật cười ha hả: “Bình tướng khó tránh khỏi chết trước trận tiền, nếu thượng thiên đã quyết định Lưu Hắc Thát này phải chết ở nơi đây, lão tử quyết chẳng chau mày. Nói nhiều cũng vô ích, muốn động thủ thì cứ ra tay đi!”.

Người này thiên tính hào sảng, lập tức đã kích thích được đấu chí của mọi người. Tháp Bạt Ngọc bước lên một bước, kinh ngạc nói: “Thì ra các hạ chính là mãnh tướng của Đậu Kiến Đức, Lưu Hắc Thát, chẳng trách thân thủ lại cao cường đến vậy. Nhưng tiểu đệ vẫn còn một điều không hiểu, mong Lưu huynh chỉ giáo? Rõ ràng mọi người có thể hóa can qua thành bạch ngọc, tại sao Lưu huynh lại một mực chủ chiến như vậy?”.

Lưu Hắc Thát biết ý đồ muốn chia rẽ nhân tâm của y, thậm chí kêu lợi hại, nhưng ngoài miệng vẫn không hề do dự đáp: “Nếu như Tháp Bạt huynh muốn thương lượng mượn sách thì đâu cần phải xuất động nhiều nhân thủ đến vậy, đây rõ ràng là muốn cưỡng ép người ta phải giao sách ra mà, sau lại thấy có thêm ba người chúng ta, thân thủ của Khấu huynh để lại cao minh ngoài dự liệu của các vị nên mới chuyển cướp thành mượn. Không hiểu bản nhân nói vậy có đúng không?”.

Thuần Vu Vi mỉm cười nói: “Đương nhiên là sai rồi. Lần này chúng ta đến phương Nam, mượn Trường Sinh Quyết chỉ là một trong các nhiệm vụ, một nhiệm vụ khác chính là truy sát ác đồ Bạt Phong Hàn, cắt cái đầu thối của hắn về giao cho sư tôn. Tên tiểu tử người đã hiểu chưa?”.

Tố Tố từ đầu đến giờ chưa lên tiếng, chợt mở miệng nói: “Nếu giao sách cho các người, các người có thể bảo đảm không đến tìm chúng ta làm phiền nữa không?”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều định lên tiếng, nhưng thấy nàng nói vậy liền nuốt lại lời vào trong bụng, vì cả hai gã cùng nghĩ dù có đưa Trường Sinh Quyết có Tất Huyền xem, vị tất y đã hiểu được. Nếu đã như vậy, thật không có lý do gì để vì cuốn sách đó mà mọi người phải mất mạng.

Tháp Bạt Ngọc vui mừng nói: “Tiểu thư thấu tình đạt lý như vậy thật là tốt, những lời gia sư nói ra chưa bao giờ không thực hiện cả. Thực ra, tại hạ rất muốn được kết giao với Lưu huynh, Khấu huynh và Từ huynh, nếu mọi người có thể bắt tay hòa giải, vậy thì quả thật là lý tưởng vô cùng”.

Khấu Trọng nói: "Nói thật lòng, tay ta hiện giờ rất ngứa ngáy, rất muốn đánh một trận, thắng ít thua nhiều cũng không có can hệ gì. Nhưng không đánh cũng có chỗ tốt của không đánh. Chỉ là chúng ta đã cất giấu Trường Sinh Quyết ở một nơi bí mật, phải tốn chút công phu mới giao cho các vị được. Vấn đề ở đây là chúng ta phải đi giải quyết một số chuyện trước rồi mới có thể làm chuyện này được, Thập Bạt huynh có ý kiến gì không?"

Thuần Vu Vi chen miệng vào nói: "Con người người thật là thú vị, người ta rất thích đó!"

Chúng nhân nghe nàng nói vậy đều tròn mắt há hốc miệng, không ngờ thiếu nữ xinh đẹp này lại công nhiên biểu lộ tình cảm trước mặt một nam nhân lạ mặt như vậy. Thập Bạt Ngọc cười cười nói: "Sự muội của tại hạ trước giờ đều thẳng thắn như vậy, có điều những người nàng ta thích quả thật nhiều không kể xiết, Khấu huynh chớ nên tưởng thật".

Thuần Vu Vi tức giận nói: "Su huynh sao có thể nói người ta như vậy chứ, lần này thì không giống mà!".

Khấu Trọng hóm hỉnh hỏi: "Có phải mỗi lần đều khác nhau không?".

Lưu Hắc Thát không nén nổi cười, thật không ngờ ba bên vốn đã kiếm bặt cung dương, đột nhiên lại tranh chấp vì một vấn đề nhỏ nhặt này. Thuần Vu Vi còn định lên tiếng thì Thập Bạt Ngọc đã chặn lại nói: "Dù sao chúng tôi cũng phải truy sát Bạt Phong Hàn, không biết trong nửa năm hai vị đã có thể lấy được Trường Sinh Quyết về hay chưa?".

Chúng nhân lần đầu tiên nảy sinh hảo cảm với gã Thập Bạt Ngọc âm dương quái khí, thủ đoạn lang độc này, có lẽ cũng vì khí động trọng tín nghĩa này của gã, chỉ có những người trọng lời hứa, mới có thể tin tưởng lời hứa của kẻ khác.

Khấu Trọng nói: "Có lẽ là đủ. Nửa năm sau chúng ta gặp nhau ở Lạc Dương, lúc đó dù chúng ta không có Trường Sinh Quyết trong tay, cũng nhất định sẽ dẫn Thập Bạt huynh đi lấy".

Thập Bạt Ngọc cúi chào sát đất, cao giọng nói: "Nhất ngôn vi định, tiểu đệ xin được cáo từ ở đây!".

Nói đoạn, khẽ nhún mình, bay vút ra ngoài cửa.

Chúng nhân nhìn sang phía Thuần Vu Vi, nhưng nàng ta cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một hồi lâu sau, Lưu Hắc Thát mới thở hắt ra một hơi nói: “Chuyến này thì tiểu mạng của Bạt Phong Hàn khó giữ rồi!”

Những người khác cũng đều có cảm giác này, chỉ là hai đồ đệ của Tất Huyền mà đã lợi hại như vậy, vậy thì võ công của Tất Huyền lẽ nào đã đạt tới cảnh giới mà người ta không thể tưởng tượng nổi?

- o O o -